

Τὸν Νικο τὸν ἐπίστανε γεινάντια καὶ κακρίτσι
καὶ τὸν Μελά τὸν 'φίλησαν μαριόβλια κορίτσι.

Γέλοια παντοῦ γιὰ τὴν 'Ελλά κ' ἄσπονδυμέναις κόραις,
γιὰ τὸ Κορδόνι κλάσματα καὶ χήραις μαυροφόραις.

Τὸν κόφου τοῦ Ζυγομαλά κατὸ τὸν τρώγει φίδι
κ' ἔννηψε τὸ δάγκωμα πῶς εἶναι τοῦ Λεβίδη.

Ὁ διαβόλος ἐσήκωσε κ' ἔπησε τὸ Κορδόνι
σάν ἔγιν' ἔχιδνα γι' αὐτὸ τοῦ Θεοδωρῆ τήδονι.

Κὺρ 'Αντωνάκη, 'σύχασε κ' ἄς λείψουν τὰ κακρίτσι...
δλον σὲ κάνει μιὰ χαψιά ἐκεῖν' ἢ γουστερίτσι.

Κ' ἢ οἱ σκύλοι ἐκοκκίνισαν κ' ἔχάνοντο τρεχάτοι
σάν ἀνοιγαν τὸ στόμα των καμπέσι Κορδονάτοι.

Ὁ κόσμος δλος 'φώναζε «τί λόγια εἶναι τοῦτα;»
δταν ἡ γλώσσα των λυθῆ λές πῶς ἀνοίγ' ἢ Βρυτία.

Τὸ Γενναδιου τὴν ἀβλή τὴν ἔκαμαν ἀχοῦρι,
μὲ κάθε βρώμα ἔμεινε γιὰ τὴν 'δική των μουρη.

Γαϊδάρους ἐχρυσούνταν, ἀλλ' ἔφερε ἡ Πούλιζα
κ' ἐκάθισαν ἀνάποδα ἐκείν' στὰ καπούλια.

Εἰς τὸν Δραγονόμη βαρελιου ἐπέταξαν στεφάνι
κ' αὐτὸ ἐπήγε μ' ἓνα γκιλ κατὰ τὸν Δεληγιάννη.

Καὶ λειψανα ἐτοιμαζαν καὶ δρέπανα τοῦ Χάρου,
ἀλλ' ἔγιναν τὰ μουτρά των σουδάρα Λαζάρου.

Κὺρ Φεραρίτη, 'σύχασε καὶ μὴ βαρυσυλήθης...
ἔσ' εἶσαι γιὰ τὰ Δίκαια καὶ γιὰ τὰ Εἰσηγήσεις.

Καθένας εἶναι δύσκολο τὴν ἐκλογὴ νὰ πάρη
σάν δέν πατοῦν' στὸ σπῆνι του κουμπάρας καὶ κουμπάροι.

Μονάχα μὲ τὰ Δίκαια τὸ δίκου σου τὸ χάνεις...
ἀμπάρωσε τῆς κόρταις σου... γιὰ ἐκλογαῖς δέν κάνεις.

Φιλήμων, πάει, ἔβησε καὶ τὸ 'δικό σου ἄστρο,
κ' ἔσδ' ἢ παντιέρα σάθμεινε, ποῦ ἔστηνες 'στὸ Κίστρο.

Γιὰ ἓνα μόνο θλίβεται καὶ τὴν καρδιά μου τρώγω,
ποῦ θὰ διαβατῆν ὁ καρδὸς χροῖς νὰ βγαίης λόγο.

'Ἐνα κερὶ, Στανυρόπουλε, 'στὸν Θεοδωρῆ ν' ἀνάψης,
ἀποῦ μογάχο σ' ἄψης νὰ κόνης καὶ νὰ ράψης.

'Ἄν ὑπεστήριξε καὶ σὲ τοῦ Θεωδωρῆ ἢ γλώσσα
δέν θάβλεπες 'στὴν κίλη σου νὰ πέσουν ἄσπρα τόσα.

Κανένας σάν τὸν Κατσανδρῆ δέν εἶναι μὲ μβαλά,
ποῦ μόντζ'ωσες τὴν κίλη του πρὸς χάριν τοῦ Μελά.

'Ὅσα γιὰ σένα ἔγραψα, ὅσα γιὰ σένα εἶπα,
κουφία καρδιά βγήκαε, καῦμνε Σουμαφιὰ.

Τὸ μουκαλάκι τοῦ νεροῦ ποτὲ δέν τὸ ἔχωνά,
ὀπου γιὰ δαίγμα τββαλες 'στὴν κίλη σου ἀπάνω.

Νερό, νερό, ἐφώναζες, νὰ σβῆς ἢ τόση λαύρα,
κ' ἔκειν' οἱ ἀφιλότιμοι σ' ἐλύσσαζαν 'στὰ μαῦρα.

Ἄν τῶλπιζα, δέν τῶλεγα, μηδὲ 'στὸν νοῦ μου τῶχα,
πῶς πάλι ἔλα τὰ νερά θὰ μείνουν μὲ τὴν βόχα.

Τὴν μαύρη πίκρα ἔχασε τῆς μαύρης συμφορᾶς σου
καὶ τὸ κακὸ ποῦ ἔγινε μὲ τὰ παρᾶθυρά σου.

Ἄν θὰ ἔχωνά, Γιάννη μου, πῶς μὲς 'στὸ πανηγύρι
ἐμπήκα σπῆνι σου κ' ἔγα ἀπὸ τὸ παρᾶθυρι.

Κουράγιο, μὴν πικραίνεσαι, Γιαννίχ' ὀδραυλικέ,
κ' ἢ ὁ κόσμος γιὰ τοὺς γνωστικὸς βαρεῖ τὸν τενεκέ.

Κουράγιο, ψάχνε γιὰ νερό ἀδίκακο 'στὴ γῆ,
κ' ἢ Ἀλλῆξ κερὶμ, ὀδραυλικέ, 'στὴν ἄλλη ἐκλογή.

Πάνε κ' αὐταῖς ἢ ἐκλογαῖς κ' ἢ ἡσύχασε κ' ὁ 'Ἄρης
κ' ἢ ἐκάθισε 'στὸν πάγκο του ὁ κάθε κατεγγάρης.

Εἰς ὅσους σὰς ἐμαύρισαν μὴ φέρσετε μὲ πάθος...
ποῖός ἔχει ἂν τὸ χερί των δέν 'πῆνε κατὰ λάθος;

Μὲ ραγισμένη τὴν καρδιά καὶ ὁ Ρωμὸς ὁ σὰς βλέπει,
κ' ἢ ἀφοῦ πολλὰ παρᾶξανα ὁ στίχος ἐμπρέπει,
'μπορῶ νὰ 'πὼ πῶς ἔγινε ἀντι τοῦ λάθους λάθαρως,
γιὰτι δέν 'βγήκε Πάρεδρος κ' ὁ κύριος Ἀσκάδαρος.

'Ἐπιτυχία πρὸς καλὸν δύο Συμβούλων προσφιλῶν.

'Ὁ προσφιλῆς Κατομπάλης, κουμπάρος ἐκ τῶν πρώτων,
νίκην λαμπρὰν ἐνίκησε μὲ χηλασιμὸν καὶ κρότον'
ἄσπρο καρφότο πούριζε 'στὴν κίλην κάθε χερί,
καὶ ὁ «Ρωμῶς» χειροκροτῶν τὸν νικητὴν συχάριε.

Μὰ μὲς' ἀπὸ τὴν κίλην τοῦ βγήκου ἄσπρομοῦθης
καὶ ὁ χησὸς κουμπάρος μας, ὁ Σκῦρος ὁ Μεροκοῦθης...
Παντοῦ μεγάλος θρίαμβος... παντοῦ ἐπιτυχία...
ἄλο κουμπάρους τοῦ «Ρωμῶς» θὰ ἔχ' ἢ Δημαρχία,
Κουμπάρος καὶ ὁ Δήμαρχος, κ' ὁ Συμβουλοῦ κουμπάρος...
εἶντε, μορε, κ' ἢ κουμπάρια θὰ δώση καὶ θὰ πάρη.

Ὁ 'Ρωμῶς γνωστὸν σὰς κἀνά— πῶς 'στὸ σπῆνι μουάνεβη,
'στὴν Νεοκλιν ἀπάνω — κ' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖο Ξύδη, — δὲδ' ἔστὸ λάδι τρεῖς 'στὸ ξύδι.

μὲ Χημειὸν, μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χηρὰ δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἔλιπε μαμψ.